

ηλιος

Περιοδική έκδοση συνεργασίας και επικοινωνίας
μαθητών 3^{ου} Γυμνασίου Σύρου

Χρόνος 8^{ος} – Αρ. Φύλλου 23 – ΜΑΪΟΣ 2002.

Ένα τεύχος για γέλια και για κλάματα...

Ένα τεύχος αφιερωμένο στο χιούμορ και στις αναμνήσεις...

Ένα τεύχος για να το διαβάσουμε και να το δούμε...

*Υπεύθυνοι καθηγητές:
Μαρία Ιωσηφίδου
Μιχάλης Χατζηγεωργίου*

Η Κωμωδία

ΟΙ ΑΡΧΕΣ ΤΗΣ ΚΩΜΩΔΙΑΣ

Η λέξη «κωμωδία» προέρχεται από την λέξη «κώμος» που ήταν μια εύθυμη συντροφιά μεθυσμένων πανηγυριστών και την λέξη «ωδή» που θα πεί τραγούδι. Οι ρίζες της κωμωδίας βρίσκονται στα λαϊκά έθιμα που είχαν σχέση με το Διόνυσο, το Θεό της βλάστησης και της γονιμότητας της γης. Ο Διόνυσος, Θεός του κρασιού πρόσταζε τους πιστούς να γλεντούν, να χορεύουν και να τραγουδούν τα τραγούδια του που ήταν εύθυμα κοροϊδευτικά και γνωμικά.

Τα μέλη του κώμου, λοιπόν, αφορούσαν προσωπεία, αλλόκοτα ρούχα και ανεβασμένοι σε άμαξες τριγυρνούσαν τα χωριά, τα αλώνια και τα πατητήρια και πείραζαν όποιον έβρισκαν μπροστά τους με κάθε είδους αστεία βωμολοχίες και χοντρά πειράγματα (από εδώ και η παροιμία: «του έσυρε τα εζ' αμάξης»:τον έβρισε, τον χλεύασε, τον ρεζίλεψε)

Πολλές φορές τα μέλη του κώμου έβαφαν τα πρόσωπά τους με το κατακάθι του μούστου (τρυγίον) για να μην τους αναγνωρίζουν (και σήμερα ακόμα στο Γαλαξίδι τηρείται ένα έθιμο την εποχή της Αποκριάς: τα «Αλευρομουτζουρώματα». Ο στόχος είναι να πετάξει ο ένας στον άλλο όσο περισσότερη χρωματιστή σκόνη μπορεί. Το αποτέλεσμα: μια ολόκληρη πόλη –άνθρωποι, κτίρια, αυτοκίνητα- βάφεται έστω για μια μέρα πολύχρωμη.

Η ΑΡΧΑΙΑ ΚΩΜΩΔΙΑ

Ⓢ Κωμωδίες παραστάθηκαν για πρώτη φορά στο αρχαίο θέατρο του Διονύσου (στη νότια πλαγιά του λόφου της Ακρόπολης) το 486 π.Χ

Ⓢ Όταν λέμε αρχαία κωμωδία σήμερα εννοούμε τις κωμωδίες του Αριστοφάνη (11 σωζόμενες) γιατί δεν έχουν διασωθεί έργα άλλων κωμικών ποιητών, ενώ γνωρίζουμε τα ονόματα τους και τίτλους των έργων τους.

Ⓢ Η κωμωδία προϋποθέτει ελευθερία λόγου: ευδοκίμησε λοιπόν την εποχή του Περικλή (2^ο μισό 5^{ου} αιώνα π.Χ.). Διακωμωδεί τα κακώς κείμενα στη σύγχρονη πολιτική, κοινωνική και θρησκευτική ζωή. (Η αρχαία κωμωδία ονομάζεται πολιτική κωμωδία). Σατιρίζονται οι δημαγωγοί, οι πολιτικοί που γοητεύουν επικίνδυνα το λαό, οι συκοφάντες, οι ψευδοσοφιστές, οι πολεμοκάπηλοι (αυτοί δηλαδή που δημιουργούν ψύχωση πολέμου για οικονομικά οφέλη).

Για παράδειγμα στο τελευταίο έργο του Αριστοφάνη ο «Πλούτος», διακωμωδείται η απάτη και η υποκρισία ενός ιερέα. Ο πρωταγωνιστής οδηγεί τον τυφλό Πλούτο στο ιερό του Ασκληπιού για να βρει το φως του. Στο Ασκληπιείο αυτό, που είχε ειδικούς χώρους διαμονής κάθονταν οι άρρωστοι στην διάρκεια της θεραπείας. Οι ασθενείς

έκαναν στο ιερό του Ασκληπιού διάφορες προσφορές, ιδίως τρόφιμα, γλυκίσματα και φρούτα. Το επεισόδιο γίνεται τη νύχτα αφού όλοι οι προσκυνητές είχαν πλαγιάσει για ύπνο:

Γυν.: Ήταν και άλλοι που πήγαν στο θεό να τους γιατρέψει;

Καρ. : Ναι, πρώτος ο Νεοκλείδης στραβός είναι, μα στην κλεισιά περνά κι αυτούς που βλέπουν πολλοί άλλοι, με λογής λογής αρρώστιες. Κι αφού έσβησε τους λύχνους ο νεωκόρος κι είπε να κοιμηθούμε και, αν κανένας ακούσει κρότο, σιωπηλός να μείνει, πλαγιάσαμε όλοι με μεγάλη τάξη. Εμέ δε μου 'μπαινε ύπνος με κρατούσε άγρυπνο ένα τσουκάλι με πλιγούρι σε κάποιας γριούλας δίπλα το κεφάλι θεϊκό είχα πόθο να συρθώ κοντά του. Σηκώνοντας τα μάτια, τον ιερέα βλέπω απ' την αγία τράπεζα ν' αρπάζει τα σύκα τα ξερά και τα μπουρέκια. Πήρε όλους τους βωμούς κατόπι σβάρνα, κάποιο γλυκό να δει μην είχε μείνει κι όσα ήταν, τα ...βλογούσε σ' ένα σάκο. Σαν είδα πόσο είν' άγιες τέτοιες πράξεις, για το μπλιγουροτσούκαλο τραβάω.

δυσολόγια για τον Αριστοφάνη

Η γλώσσα του Αριστοφάνη είναι η γλώσσα που μιλούσε ο λαός την εποχή εκείνη διανθισμένη με ποιητικά στοιχεία από την τραγική και λυρική ποίηση και με νεόπλαστες λέξεις κατά κανόνα πολυσύνθετες. Το πιο πολυσύλλαβο δημιούργημά του (78 συλλαβές) προέρχεται από την κωμωδία «Εκκλησιάζουσες» όπου απ αριθμεί όλες τις λιχουδιές ενός πολύ πλούσιου δείπνου που θα ακολουθούσε μετά το τέλος της παράστασης.

Τι φαγιά σε λίγο θα' ρθουν, τι φαγιά!

*Παστοπεταλίδο- γαλεοσάλαχο-
τουρσοπιπεράτο- μυαλοκόμματα-
μελοπερεχύτο- μυτζηθρότυρο-
τρυγονοκοτσύφο-
τσιχλοπίτσουνα-
ψητοσουσουράδο- κοιτοκέφαλα-
αγριοπερίστερο- λαγοκούνελα-
στραγαλοπετμέζο-
φτερουγόδιπλες.*

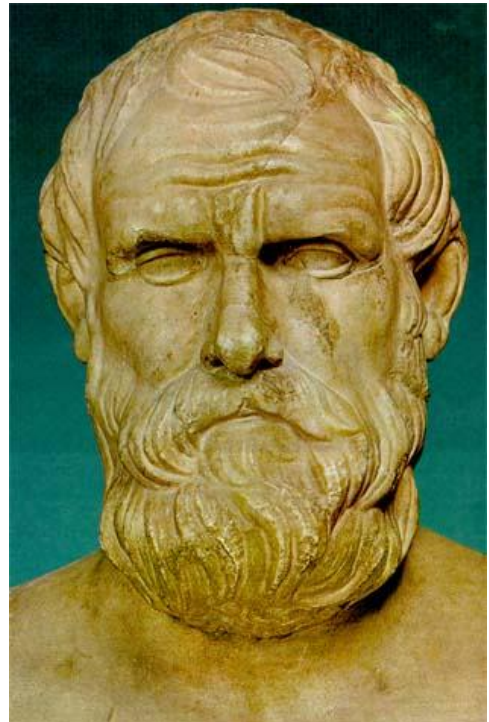
Αφιέρωμα: Αριστοφάνης

✦ Γενικά για τον Αριστοφάνη

Ο πιο σημαντικός εκπρόσωπος της αττικής κωμωδίας. Είναι ο μόνος από τους κωμικούς ποιητές αυτής της περιόδου, του οποίου έχουν σωθεί ακέραια τα έργα του. Ο Αριστοφάνης άνηκε στην Πανδιονίδα φυλή. Για την ζωή του δεν υπάρχουν πολλές πληροφορίες. Γεννήθηκε μάλλον στην Αίγινα, όπου ο πατέρας του είχε πάει με την αθηναϊκή κληρουχία του 431 π.Χ. Έζησε στην Αθήνα όπου και πέθανε. Ο θάνατός του τοποθετείται μεταξύ του 388 και 375 π.Χ. Ο Αριστοφάνης ήταν σπουδαίος ποιητής, με μεγάλη μόρφωση, με πλούσια φαντασία και σατιρικό πνεύμα. Άνηκε στην ολιγαρχική παράταξη και σε όλες του τις κωμωδίες σατίριζε με μεγάλη τόλμη τους ηγέτες της δημοκρατίας.

Κατά τη διάρκεια του Πελοποννησιακού πολέμου στις κωμωδίες του υποστήριζε τη φιλειρηνική πολιτική και προπαγάνδισε έμμεσα την ηττοπάθεια. Η πρώτη του κωμωδία με τίτλο «Δαιταλείς» (Γλετζέδες), παραστάθηκε το 427 π.Χ. Με το έργο του αυτό εμφανίστηκε κατήγορος της καινούριας παιδείας. Ο Αριστοφάνης ήταν εχθρός των νεωτερισμών σε όλες της εκδηλώσεις της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Από τις 44 κωμωδίες του Αριστοφάνη σώζονται ολόκληρες μόνο 11, οι εξής:

1. **«Αχαρνές»**, διδάχτηκε το 425 π.Χ. και ονομάστηκε έτσι από το Χορό, που τον αποτελούσαν άντρες Αχαρνείς.
2. **«Ιππείς»**, διδάχτηκε το 424 π.Χ. και ονομάστηκε έτσι από το Χορό, που τον αποτελούσαν ιππείς, η τάξη που ήταν εχθρική προς τον Κλέωνα, ο οποίος σατιρίζονταν σ' αυτήν την κωμωδία του Αριστοφάνη.
3. **«Νεφέλαι»**, η κωμωδία αυτή γράφτηκε από τον Αριστοφάνη, για να διακωμωδήσει το Σωκράτη. Διδάχτηκε το 423 π.Χ. Αυτό το έργο αναφέρεται και από τον Πλάτωνα στο τρίτο κεφάλαιο της «Απολογίας» του Σωκράτη.
4. **«Σφήκες»**, διδάχτηκε το 422 π.Χ. και πήρε το δεύτερο βραβείο.
5. **«Ειρήνη»**, η κωμωδία αυτή διαδέχτηκε το 421 π.Χ, με την οποία εμφανίζει το αίτημα της ειρήνης ως πανελλήνιο αίσθημα.
6. **«Λυσιστράτη»**, διδάχτηκε το 411 π.Χ. κι είχε ως σκοπό την απαλλαγή από τον Πελοποννησιακό πόλεμο.

7. **«Όρνιθες»**, με το έργο αυτό διακωμωδείται η εξωτερική πολιτική της Αθήνας και ιδιαίτερα, η εκστρατεία στη Σικελία. Διδάχτηκε το 414 π.Χ και πήρε το δεύτερο βραβείο.
8. **«Θεσμοφοριάζουσαι»**, διδάχτηκε το 411 π.Χ.
9. **«Βάτραχον»**, Ο Χορός αυτής της κωμωδίας αποτελείται από βάτραχους και είναι η πιο σημαντική κωμωδία του Αριστοφάνη, μετά τους Όρνιθες. Διδάχτηκε το 405 π.Χ. και πήρε τα «πρωτεία».
10. **«Εκκλησιάζουσαι»**.
11. **«Πλούτος»**, διδάχτηκε το 388 π.Χ. και είναι η τελευταία από τις κωμωδίες που σώζονται. Με το έργο του αυτό γίνεται η μετάβαση στη μέση κωμωδία.

ΕΙΡΗΝΗ ΓΙΟΡΔΑ ΒΙ

Σπούδασε τα ελληνικά κοντά στους μεγάλους δασκάλους τον Ερατοσθένη το Ζηνόδοτο κ.α. Εξέδωσε τα έπη του Όμηρου και τα ποιήματά του Πίνδαρου. Στις κωμωδίες του ο Αριστοφάνης συγκέντρωσε ξένες και ασυνήθιστες λέξεις. Κυρίως είναι κι ο λόγιος που βρήκε τον τονισμό και τον χωρισμό των λέξεων για να διαβάζονται σωστά.

Η φιλολογική δράση του Αριστοφάνη επομένως είναι: [λεξικογραφική], και [γραμματική με την στενότερη σημασία της λέξης].

ΒΑΚΟΝΔΙΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΑ ΑΙ

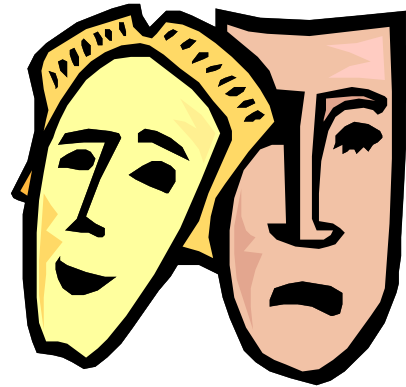
ΟΡΝΙΘΕΣ

Δύο Αθηναίοι, ο Πεισέταιρος και ο Ευελπίδης, θέλουν να εγκαταλείψουν τη Αθήνα, γιατί βαρέθηκαν τις δίκες που γίνονται εκεί αναζητώντας ένα τόπο ήσυχο. Ο Τηρέας, ο άνθρωπος που είχε μεταμορφωθεί από το Δία σε τσαλαπετεινό, τους προτείνει τελικά να ζήσουν κοντά στα πουλιά.

Ο Πεισέταιρος κατορθώνει να πείσει πρώτα τον Τσαλαπετεινό και μετά τα πουλιά να ακολουθήσουν το σχέδιό του. Δηλαδή, να ιδρύσουν μία πόλη μεταξύ θεών και ανθρώπων για να εξουσιάζουν όλους, αφού η κυριαρχία του κόσμου παλιά ανήκε σ' αυτά. Η πόλη, με πρόταση του Πεισέταιρου, παίρνει το όνομα Νεφελοκοκκυγία. Ακολουθεί θυσία για να γιορτάσουν το γεγονός, όμως αυτή διακόπτεται συνεχώς από ανεπιθύμητους επισκέπτες που θέλουν κάτι να κερδίσουν από την ίδρυση της νέας πόλης. Ο Πεισέταιρος τους ξεφορτώνεται με ποικίλους διασκεδαστικούς τρόπους.

Στο μεταξύ καταφθάνουν ενδιαφέρουσες και συνταρακτικές ειδήσεις. Ένας αγγελιαφόρος αναγγέλλει ότι έφτασε η Ίριδα, η αγγελιαφόρος των θεών. Αποστολή της θεάς ήταν να προτρέψει τους ανθρώπους να θυσιάσουν στους θεούς. Εκδιώκεται όμως με απειλές και υποτιμητικό για την ιδιότητά της τρόπο. Ακολουθεί η είδηση ότι οι άνθρωποι έχουν καταληφθεί από τρέλα για τα πουλιά και ότι πολλοί ετοιμάζονταν να καταφθάσουν στη νέα πόλη για να αποκτήσουν φτερά. Ο Πεισέταιρος τους προμηθεύει με τον τρόπο του διάφορα «φτερά». Οι θεοί κινδυνεύουν να πεθάνουν από την πείνα, γιατί τα πουλιά είναι εκείνα που καρπώνονταν από τις θυσίες των ανθρώπων. Γι' αυτό στέλνουν αντιπροσωπεία για να συμφιλιωθούν με τα πουλιά. Ο Πεισέταιρος, μετά από οδηγίες που του έδωσε ο Προμηθέας, απαιτεί και κατορθώνει να πάρει στα χέρια του την κυριαρχία του κόσμου από το Δία και για γυναίκα του την έμπιστη σύμβουλο του Δία, τη Βασιλεία. Στο τέλος ακολουθεί η έξοδος όλων με γαμήλια πομπή και θριαμβευτική τον Πεισέταιρο!!!

ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΣΕΡΡΑ Γ2

Βάτραχοι

Με τον τίτλο αυτό ο Αριστοφάνης ανέβασε στην αθηναϊκή σκηνή το 406 π.Χ. μια από τις κωμωδίες του, η οποία σατίριζε και τους νέους τραγικούς ποιητές που διαδέχτηκαν τον Αισχύλο, το Σοφοκλή και τον Ευριπίδη, που αν και νεκρός επηρέαζε ακόμα τα λαϊκά και δημοκρατικά στρώματα της αθηναϊκής κοινωνίας. Ο Αριστοφάνης εμφανίζει τον Αισχύλο ως τον πραγματικά μεγάλο ποιητή, χρειάζεται όμως πολύ κόπος για να τον προτιμήσει. Ο προσεκτικός αναγνώστης των «βατράχων» καταλαβαίνει ότι ο Αριστοφάνης με διάφορα σοφίσματα στο διάλογο που παρατάσσει, αγωνίζεται να υποτιμήσει τον Ευριπίδη, τον «από σκηνής φιλόσοφο». Η υπόθεση του έργου είναι η εξής:

Ο Διόνυσος (ο θεός του θεάτρου) νοσταλγώντας την παλιά ακμή της τέχνης στην Αθήνα και επειδή στεναχωριόταν για την παρακμή της εποχής του Αριστοφάνη, αποφασίζει να κατέβει στον Άδη για να ξαναφέρει στην Αθήνα των Ευριπίδη. Μετά από πολλές περιπέτειες και μεταμορφώσεις περνά στην Αχεράσια λίμνη, ενώ οι βάτραχοι της λίμνης αυτής (από εκεί πήρε τον τίτλο η κωμωδία) και φτάνει στο σκοτεινό βασίλειο του Άδη. Κείνη ακριβώς τη στιγμή γίνεται αγώνας τέχνης μεταξύ του Αισχύλου

(που μέχρι τότε κρατούσε τον τραγικό θρόνο του Άδη) και τον Ευριπίδη, και ο Διόνυσος αποφασίζει να πάρει μαζί του τον νικητή. Μετά από πολλές συγκρούσεις νικά ο Αισχύλος (που εκπροσωπεί το πνεύμα της ηρωικής αθηναϊκής περιόδου για τον Αριστοφάνη) και φεύγει μαζί με τον Διόνυσο για την Αθήνα αφήνοντας τη θέση του στον γερο-Σοφοκλή παρακαλώντας τον να μην την αφήσει στον Ευριπίδη.

Στους βατράχους εκτός από τα βέλη που εκτοξεύει ο Αριστοφάνης εναντίον του Ευριπίδη (που εκπροσωπεί το προοδευτικό πνεύμα της εποχής του) υπάρχουν και ένα σωρό άλλοι πολιτικοί υπαινιγμοί εναντίων των δημοκρατικών κύκλων της Αθήνας και προτροπές προς τον λαό να στραφεί προς διάφορους ολιγαρχικούς (αυτή την παράταξη εκπροσωπούσε ο Αριστοφάνης), που παρουσιάζονταν τότε ως σωτήρες του δήμου. Η κωμωδία αυτή διδάχτηκε στην Λήνιαια και κέρδισε τα «Πρωτεία» (πρώτο βραβείο).

ΜΑΡΙΑΝΝΑ ΒΑΡΘΑΛΙΤΟΥ ΒΙ

*Πέρα από την αρχαιότητα...
Το γέλιο στην σύγχρονη εποχή...*

Τζέρι Λούις

Αμερικανός κωμικός ηθοποιός και σκηνοθέτης του κινηματογράφου (1926). Το πραγματικό του όνομα είναι Τζοζέφ Λέβιτς. Γεννήθηκε στο Νιου Τζέρσεϊ και εργάστηκε αρχικά ως τραγουδιστής και σόουμαν, ενώ κατά την περίοδο 1946-1956 σχημάτισε με τον ηθοποιό Ντιν Μάρτιν ένα δημοφιλές κωμικό ντουέτο, που πρωταγωνίστησε σε πολλές τηλεοπτικές και κινηματογραφικές παραγωγές. Στη συνέχεια συνεργάστηκε με τον σκηνοθέτη Φρανκ Τάσλιν σε ταινίες που γνώρισαν σημαντική επιτυχία.

Από το 1960 άρχισε να ασχολείται με την σκηνοθεσία και παραγωγή ταινιών στις οποίες πρωταγωνιστούσε ο ίδιος, με νεότερες από τις: *Από που πάνε στο μέτωπο* (1970), *Ο μεγάλος γκαφατζής* (1979), *Το νευρόσπαστο* (1982), ενώ συμμετείχε και σε ταινίες άλλων σκηνοθετών, όπως:

Ο βασιλιάς της κωμωδίας (1982), *Αριζόνα Ντριμ* (1993), *Αθεράπευτα αστείοις* (1995). Το 1971 εξέδωσε το έργο *The Complete Film Maker* (Ο Ολοκληρωμένος Κινηματογραφιστής).

ΤΣΑΠΛΙΝ ΤΣΑΡΛΙ ΣΠΕΝΣΕΡ

CHARLIE CHAPLIN

Άγγλος ηθοποιός και σκηνοθέτης του κινηματογράφου, που σφράγισε με την παρουσία του την ιστορία της έβδομης τέχνης (1889-1977). Γεννήθηκε στο Λονδίνο. Άνηκε σε οικογένεια πλανόδιων ηθοποιών και πέρασε τα παιδικά του χρόνια μέσα στη φτώχεια και τις περιπέτειες, γεγονός που άφησε έντονα ίχνη στην προσωπικότητά του. Έκανε την πρώτη του εμφάνιση στη σκηνή σε ηλικία 5 χρονών στο καμπαρέ όπου τραγουδούσε η μητέρα του. Η καριέρα του άρχισε σε ηλικία 12 ετών, όταν υπέγραψε το πρώτο του συμβόλαιο μ' ένα θεατρικό θίασο που ετοιμαζόταν για πολύμηνη τουρνέ. Έπαιξε διάφορους ρόλους και πολύ νωρίς ξεχώρισε για το ταλέντο του στην παντομίμα. Το 1910 ο θίασος ξεκίνησε για μια τουρνέ στην Αμερική.

Εκεί ο Μακ Σένετ, που στρατολογήσε

κωμικούς νέου στυλ, ξεχώρισε τον Τσάπλιν και του έδωσε την ευκαιρία να σταθεί για πρώτη φορά μπροστά στον κινηματογραφικό φακό. *Κερδίζοντας το ψωμί του* είναι ο τίτλος της πρώτης του μικρής κωμωδίας. Μέσα στο 1914 γύρισε 35 ταινίες μικρού μήκους (σύντομες φάρσες). Σ' αυτές, ο Τσάπλιν δημιούργησε και τελειοποίησε το δικό μοναδικό τύπο, του μικρόσωμου αλήτη με το "μελόν" καπέλο, το μαστουνάκι από μπαμπού, το μουστάκι, τα τεράστια παπούτσια και τη μόνιμη μελαγχολία στα μάτια. Αυτή ήταν η σιλουέτα του Σαρλό, του ευαίσθητου αλήτη, που περπατούσε χορεύοντας πιρουέτες, που φρενάρizε στο ένα πόδι, που δε δίσταζε να κλέψει το ζαχαρωτό ενός μωρού ή να προσφέρει ένα λουλούδι σε μία υπηρέτρια. Ο Σαρλό, μόνος σ' ένα κόσμο εχθρικό και ξένο, αγωνίζεται να επιβιώσει με φαιδρά, ίσως, μέσα αλλά ο απέραντος ανθρωπισμός του τον οδηγεί στην ευτυχία.

Ο Τσάπλιν έπαιζε, σκηνοθετούσε, έγραφε το σενάριο, τη μουσική και έκανε το μοντάζ. Ως το 1936 γύρισε 84 ταινίες με ήρωά του το Σαρλό. Στη δεκαετία 1914-'24 παρουσίασε την καταπληκτική σειρά των ταινιών, που άρχιζε με το *Ο Σαρλό ευτυχισμένος από τον εαυτό του* και τελειώνει με τον *Προσκυνητή*. Απ' αυτές ξεχώρισε *Το χαμίνι* (1920), που χαρακτηρίζεται κυρίως από συγκίνηση και αίσθημα, παρά από κωμικά ευρήματα. Οι μεγάλες του ταινίες αρχίζουν με την *Κοινή γνώμη* και το *Χρυσοθήρα* (1924). Ο Τσάπλιν είχε γίνει πια παγκόσμια γνωστός και βρισκόταν στο ζενίθ της επιτυχίας του.

Η ταινία του *Το τσίρκο* βραβεύτηκε με το Όσκαρ καλύτερης ταινίας της χρονιάς. Παρά την επανάσταση του ηχητικού κινηματογράφου, ο Τσάπλιν έμεινε πιστός στο "βωβό". Οι ταινίες του *Τα φώτα της πόλης* (1931) και το *Μοντέρνοι καιροί* (1934) προκάλεσαν παραλήρημα ενθουσιασμού.

Στις παραμονές, όμως, του Β' Παγκοσμίου πολέμου ο Τσάπλιν αποφάσισε να εγκαταλείψει το Σαρλό και την τεχνοτροπία του βωβού κινηματογράφου, γιατί δεν τα θεωρούσε ικανά να εκφράσουν το καινούργιο παγκόσμιο δράμα. Στην πρώτη ομιλούσα ταινία του, *Ο δικτάτορας* (1940), με όπλο τη σάτιρα, εξέφρασε

Ο Σαρλό έγινε το σύμβολο του ανθρώπινου αγώνα εναντίον της σκληρότητας, της αθλιότητας των νόμων και της κοινωνικής υποκρισίας, ο υπερασπιστής των ανθρώπινων δικαιωμάτων.

την αποστροφή του για το φασισμό και το Χίτλερ. Στο διάστημα αυτό ανέπτυξε πολιτική δραστηριότητα, μιλώντας σε διάφορες συγκεντρώσεις. Οι εχθροί του, θορυβημένοι από τις πολιτικές του απόψεις, εκμεταλλεύτηκαν την πολυτάραχη ιδιωτική του ζωή (παντρεύτηκε τέσσερις φορές) και άρχισαν να υποκινούν την κοινή γνώμη εναντίον του. Η δυσαρέσκεια εντάθηκε με την ταινία του *Ο κύριος Βερντό* (1947), όπου ο Τσάπλιν ασκούσε αυστηρή κοινωνική κριτική και στιγματιζε την πολιτική της Ουάσινγκτον. Η προβολή της ταινίας απαγορεύτηκε σε 15 Πολιτείες. Ενώ ο Τσάπλιν με την οικογένειά του βρισκόταν στην Ευρώπη για την πρεμιέρα της ταινίας *Τα φώτα της πόλης* (1952), η επιτροπή Μακάρθι αποφάσισε την απέλασή του από τις ΗΠΑ. Έτσι ο Τσάπλιν εγκαταστάθηκε οριστικά στην Ελβετία. Το 1954 το Νόμπελ Ειρήνης ήρθε να σφραγίσει τους αγώνες μιας ολόκληρης ζωής. Δύο χρόνια αργότερα γύρισε το φιλμ *Ένας βασιλιάς στην Ν. Υόρκη*, χωρίς ιδιαίτερη επιτυχία. Τελευταία του δημιουργία ήταν η *Κόμισσα του Χονγκ Κονγκ* (1966). Το 1973 τιμήθηκε με το βραβείο Όσκαρ και με τίτλο ευγενείας ("σερ") από τη βασίλισσα της Αγγλίας. Ο ίδιος δημοσίευσε την *Αυτοβιογραφία* του. Ο θάνατός του την ημέρα των Χριστουγέννων του 1977 στο Κορσιέ Σιρ Βεβέ της Ελβετίας, προκάλεσε παγκόσμια συγκίνηση.

Ο Τσάπλιν θεωρείται ο μεγαλύτερος εκπρόσωπος της κινηματογραφικής τέχνης. Ξεπέρασε τα δεσμά της τεχνικής και του πειραματισμού και θεωρήθηκε ένα εξαιρετικό και ανεπανάληπτο φαινόμενο. Οι ταινίες του εκπροσωπούσαν τις υψηλότερες και ωριμότερες στιγμές του κινηματογράφου. Σ' αυτές συνδυάζεται αριστοτεχνικά η σατιρική νότα με τις συγκινησιακές καταστάσεις. Ο Τσάπλιν ήταν ένας ολοκληρωμένος δημιουργός, με εξαιρετική ποιότητα ερμηνείας.

ANNA ZAPANH BI

Ψαθάς Δημήτρης

Δημοσιογράφος, χρονογράφος και θεατρικός συγγραφέας από την Τραπεζούντα της Μ. Ασίας, όπου γεννήθηκε το 1907. Μετά τη μικρασιατική καταστροφή, εγκαταστάθηκε στην Αθήνα. Από τη νεαρή του ηλικία, δημοσιογραφεί σε διάφορες εφημερίδες και περιοδικά [Βήμα, Νέα, Ελευθεροτυπία, Ταχυδρόμος]. Στις εφημερίδες κράτησε και κρατεί τη στήλη του χρονογραφήματος και θεωρείται ως ένας από τους κορυφαίους του είδους. Εκτός από τη δημοσιογραφία, ο Δημήτρης Ψαθάς ασχολήθηκε με το θέατρο, για το οποίο έγραψε αρκετά έργα:

«Το στραβόξυλο» (1940), «Ο εαυτούλης μου» (1941), «Οι Ελαφρόμυαλοι» (1942), «Μαντάμ Σουσου» (1942), «Σκίτσα της εποχής» (όπου περιλαμβάνονται τα μονόπρακτα «Ο Κηφισοφών», «Γαλάζια χελώνα», «Νευρικός κύριος», «Τρελοί της εποχής» και

«Ιφιγένεια... εν Μαύροις», 1944), «Φον Δημητράκης» (1946), «Η ζωή είναι ωραία» (1952), «Ζητείται ψεύτης» (1953), «Μικροί Φαρισαίοι» (1954), «Ο φαύλος κύκλος» (1954), «Ένας βλάκας και μισός» (1956), «Προς Θεού μεταξύ μας» (1957), «Φωνάζει ο κλέφτης» (1958), «Εταιρία θαυμάτων» (1959), «Η Μαίρη τα λέει όλα» (1960), «Εξοχικόν κέντρον ο Έρωσ» (1960), «Εμπρός να γδυθούμε» (1962), «Χαρτοπαίχτρα» (1963), «Ξύπνα, Βασίλη» (1965), «Ο αχόρταγος» (1966), «Ο κουτσομπόλης» (1968), «Προίκα μου αγαπημένη» (1968), «Οι ατίθασοι» (1970), «Ο αφελής» (1973), «Το ανθρωπάκι» (1974).

Τα περισσότερα από τα θεατρικά του έργα έχουν γίνει κινηματογραφικές ταινίες με τεράστια επιτυχία – η υψηλή θεαματικότητά τους από την τηλεόραση απ' όπου προβάλλονται σήμερα αποδείχνει το αζεπέραστο ταλέντο του δημιουργού τους και τη μόνιμη επικαιρότητα των θεμάτων τους.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ANNA - Α1

Αρκάς

Ένας από τους καλύτερους γελοιογράφους της εποχής μας είναι ο γνωστός σε μικρούς και μεγάλους Αρκάς. Με το απολαυστικό του χιούμορ και με τα έξυπνα σκίτσα του μας κάνει να γελάμε ακόμα και αν αυτά με τα οποία γελάμε είναι η αστείες στιγμές τις καθημερινότητάς μας.

Χρησιμοποιώντας ανθρώπους αλλά και ζώα ο Αρκάς μας διασκεδάζει με σκίτσα που δημοσιεύονται σε περιοδικά αλλά και σε βιβλία. Μέχρι στιγμής έχουν δημοσιευτεί 12 σειρές βιβλίων:

- ✿ Ο Κόκορας
- ✿ Show Business
- ✿ Ξυπνάς μέσα μου το ζώο
- ✿ Μετά την καταστροφή
- ✿ Ο Παντελής και το Λιοντάρι
- ✿ Φάε το κερασάκι
- ✿ Ο Ισοβίτης
- ✿ Αταίριαστοι Έρωτες
- ✿ Χαμηλές Πτήσεις
- ✿ Καστράτο
- ✿ Πειραματόζωα
- ✿ Ο καλός Λύκος
- ✿ Η ζωή μετά

ΤΟΚΚΟΡΑΣ

Ο ΚΟΚΚΟΡΑΣ
1981

Πρώτη δημοσίευση της σειράς στο περιοδικό **BABEL** τον Σεπτέμβριο του 1981 και κατόπιν στο περιοδικό **ΠΑΡΑΠΕΝΤΕ** έως το 1987. Κυκλοφόρησε σε επτά τόμους.

ὁ Κόκκορας

PENA ΜΟΣΧΟΥΤΗ – Β'

*Η ζωή μας είναι
σαν μια ταινία.*

*Η ζωή μας κάνει
κύκλους.*

*Ζούμε
ανασαίνοντας και
μεγαλώνοντας...*

*Ήμασταν παιδιά κι
εμείς...*

*Ποιοι είμαστε;
Έχουμε άραγε
ακόμη το χαμόγελο
εκείνων των
παιδιών; Έχουμε
άραγε ακόμη εκείνο
το βλέμμα που λέει
ότι η ζωή είναι
μπροστά;*

*Οι απαντήσεις στο τεύχος της
επόμενης χρονιάς.*

Και μιας και μιλάμε για αναμνήσεις, ποιος είπε ότι μόνο οι καθηγητές μεγαλώνουν;

Να που μεγαλώνουν και τα παιδιά και τα βλέπουμε και τα χαιρόμαστε. Αρχίζει η ζωή τους να έχει παρελθόν, αλλά αυτό που θέλουμε εμείς για τους μαθητές μας είναι η ζωή τους να έχει και μέλλον... Ένα μέλλον όμορφο, με συντρόφους και φίλους στη ζωή, ένα μέλλον γεμάτο δημιουργία, ένα μέλλον που αργότερα (όταν θα' χει γίνει κι αυτό παρελθόν) θα είναι υπερήφανοι που το έζησαν...

ΜΑΡΙΑ ΙΩΣΗΦΙΔΟΥ

Μαθητές από τη σημερινή Τρίτη Τάξη της σχολικής χρονιάς 2001-2002

1^η σειρά από τα αριστερά:

Κώστας Φιλίππου, Δημήτρης Μανωλιός, Αντώνης Μαθιουδάκης, Δημήτρης Λιγνός, Νίκος Παπαμανώλης, Κυριάκος Σαμιωτάκης, Γιάννης Πιτσικάλης, Πέτρος Σοφιανόπουλος.

2^η σειρά από τα αριστερά:

Άννα Κωνσταντινίδου, Ήρα Κυρτάτου, Πετρούλα Σέρρα, Πετρίνα Πετράκη, Βαγγελίτσα Κοντογιάννη, Γιάννα Παγίδα, Λίτσα Φιλλιπολίτου, Αγγέλα Φουάση.

Η εκδρομή μας στην Άνδρο

Όταν θέλεις κάτι πολύ, το αποκτάς κάνοντας τα πάντα. Έτσι λοιπόν, ενώ στην αρχή υπήρχε μία αναστάτωση στο πρόγραμμα της εκδρομής της Άνδρου, όλα από τη μια στιγμή στην άλλη άλλαξαν. Ξεκινήσαμε από τη Σύρο

ξημερώματα Πέμπτης και φτάσαμε στην Άνδρο το πρωί. Το λεωφορείο περίμενε στο λιμάνι για να μας πάει στο Κόρθι, όπου εκεί ήταν το ξενοδοχείο μας, ένα πολύ ωραίο και φιλόξενο κτίριο.

Αφήσαμε τα πράγματά μας και ξεκινήσαμε για μια περιήγηση στα Αηδόνια. Εκεί είδαμε πηγές και δροσιστήκαμε πίνοντας καθαρό νερό! Στα Διποποτάματα διασκεδάσαμε περπατώντας σε φανταστικά μονοπάτια. Εκεί ο καθένας έφτιαξε το δικό του μπουκέτο με τις πολύχρωμες μαργαρίτες και άλλα διάφορα είδη αγριολούλουδων, αλλά η ανθοδέσμη που ξεχώρισε ήταν του κ. Τσινού! Μια αξέχαστη εμπειρία ήταν ο περίπατος στην «Γριάς το πήδημα», ένας ψηλός βράχος μέσα στη θάλασσα, κοντά στην παραλία. Περπατήσαμε για αρκετή ώρα, βγάσαμε συνέχεια φωτογραφίες και ο καθένας έκανε τα δικά του σχόλια!...Στον γυρισμό από εκείνο το αξιοθέατο είχαμε πολλές περιπέτειες... Υπήρχε ένα στενό και κατηφορικό μονοπάτι όπου υπήρχαν πολλές «πτώσεις» των παιδιών! Εκεί ήταν υπέροχα!

Την επόμενη μέρα πήγαμε στη φημισμένη πηγή της Σάριζας. Παντού υπήρχαν νερά, καταρράκτες, πηγές και ο,τιδήποτε έχει σχέση με ...νερό! Στους τοίχους υπήρχαν τρύπες που έβγαине νερό. Ήταν μαγευτικό που είδαμε τόσα πολλά είδη δέντρων και είδαμε επιτέλους πλατάνια και πάπιες να πλέουν σε νερά ποταμών! Υπήρχαν πάρα πολλά κυπαρίσσια επίσης. Όλα τα παιδιά ήταν πολύ ευτυχισμένα που έβλεπαν δέντρα, πολλά είδη φυτών και νερά να τρέχουν από παντού!

Επισκεφτήκαμε ένα μεσαιωνικό κάστρο πάνω σε ένα ψηλό βουνό. Η θέα από εκείνο το σημείο δεν θα μπορούσε να είναι καλύτερη.

Ακόμα πήγαμε στη Χώρα. Εκεί επισκεφτήκαμε το Αρχαιολογικό Μουσείο όπου είδαμε κούρους, αγάλματα θεών, αγγεία και θραύσματα. Αργότερα μπήκαμε στο Μουσείο Μοντέρνας Τέχνης Γουλανδρή με περίεργα εκθέματα, καθώς οι πίνακες και τα γλυπτά που είδαμε ήταν

πραγματικά φανταστικά.

Στη Χώρα γινόταν ένα πανηγύρι στο οποίο είχε μαζευτεί πολύς κόσμος. Ήμασταν ελεύθεροι να πάμε και βόλτα μόνοι μας και αγοράσαμε αναμνηστικά και αμυγδαλωτά.

Εκτός όμως από τις περιηγήσεις στα υπέροχα μέρη όπου διασκεδάσαμε βλέποντας, οι ώρες περνούσαν πολύ όμορφα και μέσα στο ξενοδοχείο. Παίζαμε παιχνίδια με τους καθηγητές μας ή μεταξύ μας, ακούγαμε μουσική αλλά ό,τι κι αν

κάναμε διασκεδάσαμε!

Αξίζει να πούμε και για τη βραδινή έξοδο. Όλοι χορέψαμε, αλλά η κυρία Ωρολογιά ξεχώρισε πάλι με τους μπάλους και τα νησιώτικα!

Τέλος, να υπερευχαριστήσουμε τους καθηγητές που μας συνόδευσαν και πήραν τόσες ευθύνες πάνω τους.: κ. Ωρολογιά, κ.

Ιωσηφίδου, κ. Τσινός και κ. Ρούσσος. Περάσαμε τέλεια! Θα μας μείνει αξέχαστη η εμπειρία και να είστε σίγουροι ότι θα σας θυμόμαστε για πάντα!!!

TONIA ΣΑΜΑΝΙΟΥ, ΠΕΤΡΟΥΛΑ ΣΕΡΡΑ – ΤΑΞΗ Γ΄